

Per entendre la Mare Teresa

Article de Mons. Echevarría, prelat de l'Opus Dei, a La Vanguardia, amb motiu de la canonització de la Mare Teresa de Calcuta el 4 de setembre de 2016

05/09/2016

“Recordo vivament la seva figura menuda, doblegada per una existència viscuda al servei dels més pobres entre els pobres, però sempre plena d'una inesgotable energia interior. L'energia de l'amor a Crist”.

Eren unes paraules emocionades que va pronunciar Joan Pau II, al cap de poc de morir la Mare Teresa de Calcuta. La coneixia bé.

A tots ens va arribar l'impacte d'aquella figura menuda, amb els anys encorbada, però amb un ànim sorprenent i una impressionant missió de servir els més desemparats. Ella es definia així: "De sang sóc albanesa. De ciutadania, índia. Amb referència a la fe, sóc una monja catòlica. Per la meva vocació, pertanyo al món. Pel que fa al meu cor, pertanyo totalment al Cor de Jesús". Quan va començar, no podia sospitar que assoliria fama mundial. No ho va pretendre mai. Però en la seva persona, es feia molt visible un aspecte essencial del missatge cristià: la preocupació pels més abandonats. I així va remoure moltes persones. També, al final, alguns crítics, que pensaven que servir els pobres per amor de Crist era deformar aquell

servei, amb la intenció
d'evangelitzar.

Certament es pot treballar pels altres, i molts ho duen a terme, sense un motiu religiós, per una convicció filantròpica o per sentiments de compassió. Són intencions i realitats molt bones i profundament humanes. Però la relació entre l'amor a Déu i l'amor als altres revela alguna cosa més: una clau del missatge cristià que, en canonitzar la Mare Teresa, l'Església vol recordar a la humanitat. Davant la invitació de Jesucrist a donar la vida pels altres, estimant tothom, fins i tot els enemics, es manifesten les limitacions humanes: la falta d'ànim, força i capacitat, però també les resistències de la mandra i l'egoisme. D'aquí procedeix una convicció íntima: em sembla molt bonic, però no m'hi veig capaç. La fe cristiana i l'experiència mateixa ensenyen que, si realment es vol afrontar aquella

entrega i es demana a Déu, la seva ajuda no falta. Per això, en la intimitat dels sants, es produeix sempre aquella curiosa combinació de humilitat profunda, en sentir la pròpia d'incapacitat i la força de l'amor de Déu.

Els sants cristians no són superhomes o superdones que tot ho aconseguen amb una personalitat devastadora, una força de voluntat implacable, una energia desbordant o un impuls irresistible. Tampoc no apareixen, generalment, com un prodigi de la planificació econòmica o tècnica. L'explicació de la seva força i el valor que tenen per als cristians no es queda en el fet que siguin excepcions de la naturalesa, sinó que han deixat obrar en si mateixos l'amor de Déu.

En la mateixa ocasió que recordava al principi d'aquest article, Joan Pau II apuntava a les claus d'aquesta

dona menuda i, alhora, gegant: "La seva missió començava cada dia, abans de l'alba, davant de l'Eucaristia. En el silenci de la contemplació, la Mare Teresa de Calcuta sentia ressonar el crit de Jesús a la creu: `Tinc set'. Aquell crit, recollit en el més profund del cor, la impulsava pels carrers de Calcuta i de tots els ravals del món, a la recerca de Jesús en el pobre, en l'abandonat i en el moribund", i desitjo afegir: en els orfes o no desitjats pels seus pares.

Xavier Echevarría

Prelat de l'Opus Dei

La Vanguardia

dev.opusdei.org/ca/article/per-entendre-
la-mare-teresa/ (05/08/2025)